pis tento nečiní rozdílu mezi byty i částmi bytů vlastníkem domu používanými a byty nájemními. Tedy již z doslovu zákona plyne, že cit. předpis § 4 a to jak ustanovení jeho prvého tak druhého odstavce vztahují se na veškeré byty a jejich části, tedy i na byty vlastníků domu. To plyne také z účelu zákona, aby počet bytů a místností obytných vůbec v obci nebyl zmenšován (§ 2 a 4), aby veškeré místnosti obytné, účelům bytovým věnované, nebyly účelům těm odnímány. V důsledku toho vztahuje se na byt, který předmět sporu tohoto tvoří, třeba by st-lem jako vlastníkem domu obýván byl, předpis odst. 2, posl. věty § 4, který v případě, že jest v obci nedostatek bytů, váže povolení ve smyslu odst. 1. na opatření náhr. místností k obývání způsobilých. —

— — — — — — — —

Č. 5815.

Vojenské věci: Individuelní příděl bytu vojenskému gážistovi je nezákonný, není-li byt ten uveden ve výkaze o obsazovacím prostoru (zák. č. 118/1924.).

(Nález ze dne 22. června 1926 č 13.210.)

Věc: Ludvík K. a Fina L. v N. proti župnímu úřadu v Nitře o příděl bytu vojenskému gážistovi.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Měst. rada v N. přidělila na základě zák. z 13. května 1924 č. 118 Sb. byt o 1 pokoji v domě st-lů voj. gážistovi Ludvíku T. Odvolání, jímž brojili st-lé proti opatření tomu námitkou, že pokoje nutně potřebují k rozšíření místností, bylo okr. úřadem v N. a další odvolání nař. rozhodnutím župního úřadu v N. jako bezdůvodné zamítnuto.

Stížnost namítá, že příděl bytu je v rozporu s předpisem § 25 odst. 1 ubyt. zák. ve znění novely z 13. května 1924 č. 118 Sb., pokud se týče ustanovením § 2 vl. nař. z 30. května 1924 č. 119 Sb., poněvadž byt, o nějž jde, nebyl vůbec pojat do výkazu o obsazovacím prostoru a bez toho nelze byt přiděliti.

Nss shledal námitku tu důvodnou.

Podle odst. 1 § 25 ubyt. zák. ve znění cit. novely jest obec, nemohou-li si voj. gážisté opatřiti v místech své posádky vhodný byt nájemní smlouvou, povinna, jim na žádost místního voj. úřadu opatřiti vhodný byt přídělem bytů, uvedených ve výkaze o obsazovacím prostoru (§ 9). Podle § 2 odst 2 vlád. nař. č. 119/1924 lze k přídělu bytu použíti pouze bytů (místností), zapsaných v rubrikách 4 a 5 výkazu o obsazovacím prostoru (§ 1).

Ze správních spisů je patrno, že byt, který byl individuelně přidělen voj. gážistovi, nebyl v době přídělu zapsán do onoho výkazu, jak se podává ze zprávy ob. notáře pro město N. z 18. září 1925 a ze sdělení měst. rady v N. z 9. října 1925, kde se praví, že výkaz o obsazovacím prostoru byl v obci N. sestaven teprve v měsíci září 1924 a v té době také byl vyložen k veř. nahlédnutí, následkem čehož přidělený byt, o nějž zde jde, v době přídělu v onom výkazu se vůbec nenacházel.

Za tohoto stavu věci scházel tedy v tomto případě zákonný předpoklad pro individuelní příděl bytu. Potvrdil-li žal. úřad přes to příděl bytu, jenž nebyl pojat do zmíněného výkazu, učinil tak, vycházeje z mylného právního názoru, že lze přidělíti i byty, které nejsou do výkazu toho zapsány, a jest proto výrok žal. úřadu v rozporu se zákonem. — — — — — — — — — — — —

č. 5816.

Zajištění bytu: Zajištěn podle § 13 zák. č. 225/1922 a č. 87/23 může býti také byt, obývaný státním zaměstnancem mimo jeho místo služební.

(Nález ze dne 22. června 1926 č. 13.211.)

Věc: Gustav W. v P. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 5. října 1925 zajistila osp v Ž. na základě § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923 v domě st-lově byt, obývaný 19. srpna 1922 železničním zaměstnancem Jaroslavem R. a uprázdnivší se služebním jeho přeložením do obce jiné, pro státního zaměstnance, jehož jméno bude st-li dodatečně oznámeno.

V odvolání bránil se st-l zajišťovacímu opatření jedině námitkou, že lze zajistiti jen byt, který obývá železniční zaměstnanec v místě svého služ. působení, a nikoliv též byt, jejž obývá v obci, která jest vzdálena několik hodin od místa služebního. — — — — — —

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp odvolání, ježto jsou zákonné předpoklady pro zajištění bytu splněny.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Názor stížnosti, že lze zajistiti toliko byt, který státní neb železniční zaměstnanec obývá ve svém místě služebním a nikoliv byt, který obývá v místě, od služ. místa vzdáleném, nemá opory v zákoně. Zákon váže zajištění bytu na tři podmínky, totiž že byt byl 19. srpna 1922 obýván stát. zaměstnancem, že se uprázdnil služ. jeho přeložením do obce jiné a že zajišťovací rozhodnutí bylo vlastníku domu neb jeho zástupci dodáno dříve než obdržel výpověď z bytu.

St-l vůbec nepopírá, že by podmínky ty v tomto případě splněny nebyly; ze znění a tendence zákona nelze pak dovoditi, že jest úřadu bráněno zajistiti byt, který nenachází se přímo v obci, ve které stát. zaměstnanec svou službu koná; neboť i byt, který stát. zaměstnanec obývá v místě od svého služ. místa odlišném, je bytem, stát. zaměstnancem obývaným, uváží-li se zejména, že za trvání bytové krise celá řada stát. zaměstnanců je nucena, ukojiti svou bytovou potřebu obtížně v obcích, od místa, kam jsou službou přikázáni, dosti vzdálených. I byty takové podléhají, jsou-li jinak podmínky pro zajištění dány, nepochybně zajištění.